

SAMORASTNIK DEVETOŠOLCEV

SAMORASTNIK DEVETOŠOLCEV

SAMORASTNIK DEVETOŠOLCEV

SAMORASTNIK DEVETOŠOLCEV

SAMORASTNIK DEVETOŠOLCEV

SAMORASTNIK DEVETOŠOLCEV

SAMORASTNIK DEVETOŠOLCEV

SAMORASTNIK DEVETOŠOLCEV

SAMORASTNIK DEVETOŠOLCEV

SAMORASTNIK DEVETOŠOLCEV

SAMORASTNIK DEVETOŠOLCEV

SAMORASTNIK DEVETOŠOLCEV

SAMORASTNIK DEVETOŠOLCEV

ŠOLSKO LETO 2007/2008

**POPOTNICE VAM, »ZLATIM« DEVETOŠOLKAM IN DEVETOŠOLCEM,
KOT SAMI SEBE IMENUJETE**

Našim devetošolcem, generaciji 2008 na pot

Po devetih letih skupnega doživljanja šolskih juter in dopoldnevov vas čaka nova izkušnja v življenju. Nekoliko se bo najbrž razlikovala od sedanje, bo pa ravno tako zanimiva in prav tako pomembna za vaše življenje v prihodnje.

Večina vas bo šolanje nadaljevala na Koroškem, še vedno se bomo srečevali dnevno, tedensko. Nekateri boste odšli v šole v druge kraje naše domovine in se boste domov vračali le občasno. Kadar vas bo pot zanesla v bližino naše šole, se boste spomnili na osnovnošolska leta, na prijatelje, na nekdanje učitelje. Morda boste za trenutek pomislili: »Joj, osnovna šola! Kdaj je to bilo?«

Res je, življenje bo v prihodnje začelo teči nekoliko hitreje, vendar potolažite se: čas je še vedno na vaši strani.

vaš ravnatelj Stanislav Osojnik

V polju gre žito v klas. Leta ste sejali in prva žetev je pred vami.

V teh dneh se končuje naše skupno druženje na vaši poti dozorevanja. Konec osnovne šole je pomemben mejnik v življenju vsakega mladostnika. Prebrali ste nekaj prvih poglavij iz knjige življenja, a večina poglavij čaka, da jih napišete in zaživite.

Kaj naj vam zaželim na vaši nadaljnji poti skozi življenje? Bodite razposajeni, radovedni, odprti, pa tudi odgovorni in poštení. Sledite svojim sanjam ter zaupajte svojemu srcu. Vedno ko se boste znašli na razpotju, mu pazljivo prisluhnite in našli boste pravo pot, kajti srce se nikoli ne moti.

Čeprav se bodo vaše poti razšle, ostanite prijatelji in naj vam spominí na osnovno šolo ostanejo kot bogata popotnica za življenje.

Želim, da vam bi bilo življenje naklonjeno in polno bogatih žetev, za katere si boste pridno prizadevali vsak po svojih najboljših močeh. To je največ, kar lahko človek od sebe zahteva in zase v življenju naredí.

Srečno.

Razredničarka Nives Kasper Mrdavšič

Ko ste se rodili, se je zgodil čudež. Bili ste v veliko veselje svojim staršem in takrat še v majhno skrb. Pred devetimi leti, ko ste stopili v prvi razred, je bil za vas in družino slovesen praznik. Ni šlo samo za učenje in vzgojo. Med vami so se prepletale nitke prijateljstva. Pogosto ostanejo celo življenje.

Sedaj končujete pot osnovnega šolanja. V vaše življenje bodo stopili novi ljudje. Želim vam, da ne bi skrenili na stranske poti, ampak se odločili za smer, kjer je vaš cilj in želje vaših staršev.

Bodite odprti, spoštujte druge in jim prisluhnite, prispevajte k skrbnemu ravnanju z naravo, nosite s seboj zavest miru, ljubezni in strpnosti do drugih in vsa spoštovanja se bodo vrnila.

V življenju pa je tako – mnogo dobimo, precej izgubimo. Želim vam, da bi čim manj izgubili, kajti sleherni dan nam je podarjen, zato smo ga dolžni izživeti v vsej svoji popolnosti.

Srečno!

Razredničarka Aleksandra Knez

v vašem življenju se prižiga nova luč neznanega, pričakovanega, nenavadnega, svežega ...
Želim vam, da bi vaša lučka oddajala čim več pozitivnosti in da bi bilo čim manj trenutkov, ki bi ji odvzeli »energijo«.

Bodite še naprej goreče žarnice, zunanost in obliko lučke življenja pa si izberite sami.

vanja Benko, vaša učiteljica in mentorica glasila

Drage devetošolke, dragi devetošolci!

Izkazali ste se s prizadevnostjo, z iskrenostjo, marljivostjo in znanjem.
V vsakem od vas so neizmerne moči uresničevanja vaših sanj in načrtov.

Je svoboda duha, resnica, ki sije in bo žarela vedno svetleje tudi,
ko zbledi še zadnji spomin na skrito stisko, bolečino ali krivico.

Ostanite na svojih različnih poteh zavezani lepoti in dobroti.

Nihče me ne more prepričati o nasprotnem.

Ostajamo mejniki sončne prihodnosti.

Srečno.

Karla Mithans Lamprecht, pedagoginja

Živijo! Sva učenki devetega razreda, ki je v teh osmih letih odraščanja doživel marsikaj. Prvič je šel v hribe, se odpeljal proti morju, se oblekel v kurenta ...

Predstavili vam bova le delček tega, kar smo doživeli v teh letih odraščanja, predstavili vam bova **POTOPIS SKOZI NAŠA OSNOVNOŠOLSKA LETA**.

Vse se mora nekje pričeti, tako se je tudi pri nas.

Prvič smo se na vlak šolskih let usedli v prvem razredu, kjer smo si najbolj zapomnili našo majhno izkušnjo, ki se je radi spominjamo še danes. **KEKČEVA DEŽELA**. Tja smo se vsi odpravili z nasmeškom na obrazu ter polni pričakovanj. Peljati smo se morali skozi veliko krajev in pokrajin, da smo prispeli do cilja, kjer so nas razveselili Pehta, Mojca, Bedanec, Brincelj ter tisti, ki smo ga imeli najraje, Kekec. Skozi vse tri dni smo se zabavali, peli, imeli ples in nam je bilo lepo. Za mnoge je bil to izlet v svet, saj se še nikoli nismo v živo srečali z junaki iz knjig.

Cesta potovanj nas je hitro odpeljala v drugi in tretji razred, ki smo ju izdelali s polno paro, saj smo se zavedali, da nas je na koncu le-tega čakalo nič kaj drugega kot morje. »**STRUNJAN!** Prihajamo!« se je slišalo z našega vlaka, čeprav smo se proti morju odpeljali z avtobusom in s kombijem. Pot je hitro minila, saj potovanje po hitri cesti ne more trajati dolgo, zato pa je dlje trajalo naše letovanje. Kaj smo sploh delali? Z ladjo smo obiskali Izolo, se peš podali proti Piranu, imeli organizirane razne igre, plavali, zaigrali modno revijo ... Morda je kdo spoznal tudi svojo simpatijo, ampak to naj bo skrivnost.

Vlak nas je odpeljal v četrti razred. Bolj kot ne smo se zabavali, spoznavali ... Že je tu peti razred ter naš vstop na stari del šole. Kriza. Devetošolcev se nismo bali, bolj so se oni nas, zato so nas kar hitro poslali v zimsko šolo v naravi, v smučarsko Črno, kjer časa za spanje ni bilo. Teden dni smo povzročali preganjavice delavcem. Marsikaj zanimivega se je zgodilo. Smejali smo se sošolcem, ko jih je metalo po snegu, se kepali ... Za objavo imava le dve zgodbici, ki sta nas spravljal in nas še spravljata v smeh.

Med nami je bila deklica, ki se je rada smučala, a ni bila med najboljšimi. S svojimi sošolci se je odpravila na smučišče, kjer je uživala, a v trenutku, ko je polna navdušenja mahala prijateljem, je naredilo buummm. Pred njo se je pojavila velikanska stvar, v katero se je zabila. To je bil ratrak. Nismo vedeli, ali naj se smejimo ali ne, vendar se danes le še nasmihamo vsemu.

Druga prigoda. Na smučanju je bil z nami fantek z dolgimi lasmi, ki je bil podoben punčki, ampak samo tedaj, če ga nisi poznal. Kaj se je pripetilo njemu? Nekaj prav posebnega. Stal je v vrsti pri vlečnici, ko je do njega pristopil fant ter ga vprašal: »Punčka, bi hodila z mano?« Vsi smo planili v smeh, ko je »naša punčka« rekla: »Ti delujem kot baba?«

Pa pa peti razred, pozdravljen sedmi! Ker smo v petih letih bili zelo pridni, so naredili izjemo in smo lahko vsi preskočili šestega. Naenkrat smo se znašli v sedmem. Bolj ko se je naša pot z vlakom vzpenjala v hrib, bolj smo postajali nagajivi, zato smo si težko izborili teden v **Štrku na Ptuju**. Tja smo se kot po navadi odpravili z avtobusom, v katerem spet ni manjkalo smeha in veselja. Z nasmejanimi obrazi so nas sprejeli tudi učitelji, ki so nas skozi ves teden spremljali, kamor smo šli. Ogledali smo si Ptuj, panonsko hišo, njihov gozd ter živali v njih ... Oblekli smo se v kurenta, preplezali steno, streljali z lokom, ponoči malce nagajali drug drugemu in podobno. Seveda spet ni manjkalo zabave, ko je ena od učenk zaspala med predavanjem, ko nam je sredi noči zaradi naše lakote s polic padla vsa skrita zaloga.

Slovo ni bilo lahko, a smo vedeli, da ko to zaključimo, smo že skoraj z eno nogo na vlak, ki drvi proti osmemu razredu, ki smo ga opravili brez kakršne koli napake. Za nagrado smo nekateri videli Minimundus in planetarij v Celovcu.

Vse pa so nas na koncu osmega odpeljali v naše glavno mesto. A niti Ljubljana nas ni tako pritegnila, da ne bi želeli oditi v deveti razred, kjer nam je naš vlak zapiskal: »TUKAJ JAZ KONČUJEM SVOJO NALOGO TER VESELJE, KI SEM GA OPRAVLJAL OSEM LET. MOJA POT SE TU KONČUJE. OD SEDAJ NAPREJ SE BOSTE MORALI ZNAJTI SAMI. UŽIVAJTE ŠE NAPREJ!« Tako smo se ustavili na zadnji postaji, ki jo še premagujemo. Kot vidite, naša pot ni bila ne lahka ne težka. Smeha nam ni manjkalo, vlak se je na žalost od nas poslovil, zato se moramo sedaj znajti sami. Upamo, da bo vsem uspelo izbrati pravo pot.

Monika B. in Zala P.

Do sedaj sem že veliko doživela in vem, da me veliko lepega, norega in čudovitega še čaka. Moje življenje do sedaj je zajemalo veliko čustev, pozitivnega ter negativnega mnenja, veliko lepih trenutkov, ki se jih rada spominjam. Skozi osnovno šolo sem se veliko naučila, spoznala prave prijatelje in sama ne morem verjeti, da bo počasi konec tega čudovitega potovanja, da je tako hitro minilo osem let, ki sem jih preživela na tej šoli s svojimi sošolci, s katerimi bomo zaključili to potovanje in začeli graditi novo.

Šola je nekaj izjemnega in tudi nekaj čudovitega, kar se ti zgodi v življenju. V tem času sprejmeš veliko pomembnih odločitev. Tu smo skrojili prijateljstva in se bomo sedaj ločili. Vsak bo šel svojo pot do ciljev, ki so nam zadani v življenju. Od sebe pričakujem, da bom uspešna in da se bom čim bolj vpisala v srednjo šolo. Upam, da bodo tudi drugi sledili svojim sanjam in željam, kot bom jaz.

Tjaša in Alja

Stara sem 14 let in hodim v 9. a OŠ Prežihovega Voranca. Tako doma kot v šoli sem se veliko naučila o življenju. Posebej veliko sem se naučila med prijatelji in od učiteljev. Moje življenje do sedaj je bilo zelo lepo, razburljivo in zanimivo. Prineslo mi je veliko slabih stvari in še več dobrih.

Sonja K.

Veseljje, neučakanost, vznemirjenjje, radost ... Vse to bomo občutili, ko bomo po devetletnem šolanju zapustili osnovno šolo in se podali na srednješolsko pot. V osnovni šoli sem doživela veliko lepih stvari, dobila prave prijatelje in se seveda marsikaj naučila. Mislim, da bo osnovna šola za vedno ostala v mojem srcu.

Najbolj bom pogrešala sošolec, saj sem z njimi preživela največ časa. Vsek izmed nas si bo izbral svojo pot in zavedam se, da bomo med seboj izgubili stike. Kljub našim mišljenjem, da so učitelji strogi in nepravični ter včasih zahtevajo nemogoče, se zavedam, da brez njihove pomoči ne bi prispeli do konca osnovne šole. Predvsem pa ne bi odnesli s seboj toliko znanja. Prav posebna zahvala pa gre tudi našim staršem, saj so nam stali ob strani vseh devet let šolanja. Prav oni so tisti, ki nam v življenju želijo le najboljše, zato moramo njihovo pomoč znati ceniti.

Dogodek, ki me bo vedno spravil v smeh je šola v naravi v Ptuju. Tukaj je bilo najbolj zabavno druženje, saj smo bili skupaj kar cel teden. V tem tednu smo se od sreča nasmjali, včasih tudi skregali, toda na koncu se je vse dobro izteklo. Pokazali smo, da znamo držati skupaj kot razred. Še posebej takrat, ko smo se upirali besedi razredničarkje. Vse spremembe in dogodki, ki jih bomo doživeli kot dijaki, nas bodo izoblikovali v zrelejše osebnosti.

Do sedaj sem sprejela veliko pomembnih odločitev, ki so zelo pozitivno vplivale name. Odločila sem se, da bom le s trdnim delom prišla do dobrega poklica. Včasih je najbolje obdržati mnenje zase, kot pa ga izraziti. Tretja, najpomembnejša odločitev pa je bila ta, da sem sprejela šolo kot nekaj lepega, poučnega, ne pa kot neko prisilo, v katero te silijo starši. Tako bomo spoznali realni svet in čas nam doprineše večjo mero samozavesti, samostojnosti, resnosti, odgovornosti in samodiscipline. Skratka, vse to je neka popotnica za življenje, ki je prej ko slej nujno potrebna. Skozi srednjo šolo se spletajo trdna, dolga prijateljstva, ki trajajo lahko celo življenje. Ugotovila sem, da poznavanje prihodnosti ne more izničiti dvome in negotovosti, da imata to moč zaupanje in vera. Jaz sem človek iluzij in sanj, iluzije so del mojega življenja. Toda pogled v prihodnost mi je dal vedeti in izničil je mojo slepo vero, da bo jutri vse lepo, da pride moj trenutek. Vsek dan bo takšen, kot ga bom naredila sama s tem, da bom živela in delovala. Sedaj ostajam mirna kljub zavesti, da prihajajo težave in obremenitve. Poskušam razumeti njihovo naravo in se jim zavestno prepustim ter hkrati iščem rešitve.

Uživala bom vsek trenutek, ki sem ga in ga bom preživela na osnovni šoli, saj se zavedam, da jo obiskujem zadnje leto. V življenju sta najpomembnejša srčca in zdravje, seveda pa tudi dobra izobrazba, ki nas privede do izobilja. Od srbje pričakujem, da bom uspešno zaključila šolanje. Življenje pa mi naj podari veliko skrivnosti in lepih trenutkov. Torj tudi pogled v prihodnost zahteva zrelega človeka, tako tistega, ki odpira vrata skrivnosti, kot tega, ki ga zanima njegova usoda.

Petra G.

Življenje, zame je čudež, je skrivnost, na katero si vsak človek odgovarja na drugačen način. Je kratko in sladko, včasih tudi kislo, a vse hitro mine, tudi kisli dnevi v življenju. Ob koncu otroštva se prične obdobje odraščanja, pot k odraslosti. To obdobje je najbolj naporno, a tudi najlepše v našem življenju. Jaz sem prav zdaj sredi tega obdobja in pred velikimi odločitvami, ki mi odpirajo vrata v svet. Sem le kamenček v mozaiku vseh mojih vrstnikov, a če se ta en kamenček izgubi in loči od ostalih, nastane nepopravljiva škoda. Mozaiku manjka delček, ki je nenadomestljiv in neprecenljive vrednosti.

Izzive v življenju sprejemam odprtih rok, a rada o vsem temeljito premislim. Najbolj cenim iskrenost, poštenost, srčnost in prijaznost. To so zame najbolj cenjene vrednote pri ljudeh.

Od sebe pričakujem, da bom uspešno končala šolanje, da bom v življenju znala ceniti prave stvari in da bom ne glede na svoja leta znala ohraniti v sebi otroka. Ko mi bo vse to uspelo, bom sklenila svoj življenjski krog in odšla tja daleč med zvezde.

Mojca P.

Na odraščanje mislim kot na nekaj lepega – prva ljubezen, zabava s prijatelji ... toda vse dobro ima tudi nekaj slabega. Tako je tudi pri odraščanju – prva razočaranja, slabe ocene ... Življenje je kot dolga plovba, na kateri nas čakajo lepi, a tudi grenki trenutki.

Zala P.

Leta so minila in meni se zdi, kot da bi se zame končal šele prvi razred. Za nami so poučne izkušnje, lepi spomini, pred nami pa je odločitev, kam se bomo vpisali, da bomo nadaljevali šolanje.

Po dolgih razmišljanjih sem se le odločil za srednjo zdravstveno šolo v Slovenj Gradcu, ker rad pomagam ljudem, ki so v težavah. Že sedaj obiskujem krožek prve pomoči.

Pravim, da naj vsakdo sledi svojim sanjam, ko jim še more, ne da potem sanje lovijo njega.

Aljaž D.

Do sedaj sem o sebi sprejela tri pomembne odločitve.

Z odvisnostjo od TV je potrebno za vedno opraviti, bolj se moram posvetiti šoli in delati na svoji samozavesti. Razlogi za to so enostavni. Življenje in odraščanje vzamem preveč lahkotno in ravnam nepremišljeno, kadar gre za pomembne odločitve. Spoznavam, da mi mama in oče vedno pomagata in delita pametne nasvete. Na moj razvoj vplivata s svojo pozitivno energijo in pogledom na življenje. Od njiju se bom vse življenje učila, prav tako od učiteljev, prijateljev in vseh ljudi, ki me imajo radi in mi želijo le dobro.

Izzivi v življenju so nekaj vsakdanjega. Z njimi se soočamo in nekatere tudi premagamo.

Izzivi nam pomagajo odrasti in postati "boljši" jaz. Meni najljubša vrednota je iskrenost, saj mi pomaga razkriti samo sebe.

Nimam posebnih načrtov, saj je možno, da me jutri na tem svetu ne bo več. Rada se pustim presenetiti življenju in počakati, kaj mi bo prineslo. Od sebe pričakujem le to, da bom ostala zvesta sama sebi, svoji družini in prijateljem.

Nina M.

Izzive življenja sprejemam kot neko avanturo, ki se s smrtjo konča. Zame sta najpomembnejši vrednoti družina, ki te spremlja po poteh, in ljubezen, saj brez nje skorajda ni življenja.

Od sebe pričakujem, da bom še vedno dobrega srca in da bom vsakomur, ki bo v stiski, znala pomagati, kot sta meni mama in starejša sestra. Pomagali sta mi pri pomembnih odločitvah v mojem življenju in nista nikoli dovolili, da zaidem na stan poti. Zelo sem jim hvaležna, da sta me velikokrat kregali in s tem pripomogli, da sem tak človek, kot sem.

Tjaša P.

Potovanje skozi naše dni dragocenega življenja je treba načrtovati. Včasih je najbolje pustiti času čas, da stvari stečejo same od sebe. Mogoče je res par stvari odvisno od usode, kako ti je naklonjena, toda temelje si postavljamo sami. Če naredimo napako, jo pač popravimo ali pa gremo od začetka. V življenju ne smemo obžalovati svojih napak iz preteklosti. Živimo za sedanjost in prihodnost. Živimo za danes in za jutri. Vsak dan, četudi vstanemo z levo nogo, nam je prinesen z namenom, da ga izkoristimo. Po svetu je treba hoditi z nasmehom na obrazu in nasmehi nam bodo povrnjeni.

Vsaka slaba stvar je za nekaj dobra, zato pa smo na svetu ljudje – prijatelji, da te stvari popravimo, jih izboljšamo.

Tina S.

PA DA BI ZNAL(A) ...

PA DA BI ZNAL,
bi zarjo jutranjo ubogim dal.
PA DA BI ZNAL,
bi sončne žarke z neba pobral.
PA DA BI ZNAL,
bi dežne kaplje suhi zemlji dal.
PA DA BI ZNAL,
bi mavrico ti rad podal.
PA DA BI ZNAL,
bi mesec v temne kraje dal.
PA DA BI ZNAL,
bi zvezde vse z neba poslal.
PA DA BI ZNAL,
bi vsem ljudem na svetu svojo pesmico
prebral.

Matija K.

PA DA BI ZNAL,
bi vam povedal,
o čem mislil sem prejšnjo noč,
ko po svetu hodil sem tavajoč.
PA DA BI ZNAL,
bi vam povedal,
kaj sem videl ta večer,
ko ob oknu sem sam slonel.
PA DA BI ZNAL,
bi vam pokazal vse lepote tega sveta,
ki prav nihče odkriti jih ne zna.

Lovro T.

PA DA BI ZNAL,
knjige v roki ne bi držal.
PA DA BI ZNAL,
šole ne bi potreboval.

Ker ne znam,
učiti se moram vsak dan.

Srđan K.

PA DA BI ZNAL,
bi sovraštvo s tega sveta pregnal,
z ljubeznijo vse ljudi bi napolniti dal.
PA DA BI ZNAL, bi zate se žrtvoval,
z ljubeznijo svojo bi zlo s sveta pregnal.

Nejc S.

PA DA BI ZNAL,
ne bi šole potreboval,
se ne bi učil
in kot za stavo lepe ocene dobil.
PA DA BI ZNAL,
bi poletel do nebes in padel nazaj,
ko se bi na valeti začel ples.
PA DA BI ZNAL,
bi letel in si eno veliko željo zaželel,
ko pa bi jo dobil,
bi od veselja v zrak zavpil.

Jure F.

PA DA BI ZNAL,
bi ti povedal,
kako rad te imam.

PA DA BI ZNAL,
bi se vrgel z mostu samo zate
in ti pokazal,
da ne morem več ostati sam.

Matej M.

PA DA BI ZNALA,
bi ti povedala,
kakšna sem.

PA DA BI ZNALA,
bi ti povedala,
kdo sem.

Ampak, ker jaz tega ne znam,
me boš moral spoznati sam.

Sonja K.

PA DA BI ZNALA,
bi vam pokazala,
da nekoč bom tudi jaz ljubiti znala.

PA DA BI ZNALA,
se ponoči ne bi jokala zaradi življenja,
ki ni le šala.

PA DA BI ZNALA,
bi za vas pesem napisala,
tako da bi vam
težko življenje preživeti pomagala.

PA DA BI ZNALA,
se ne bi bala,
da nekoč bom morda
sama na tem svetu ostala.

Urška B.

PA DA BI ZNALA,
bi s pticami v snu poletela.
PA DA BI ZNALA,
bi vam svoje sanje pokazala,
z neba bi vam zvezde izklesala.
PA DA BI ZNALA,
bi noč prebedela
in daleč proč odletela.

Tina S.

PA DA BI ZNALA,
bi vam pokazala,
kako se svet vrti,
kako se menjajo dnevi in noči.
PA DA BI ZNALA,
bi vsako noč sanjala,
kako tvoje srce drhti,
ko misliš le na svojo ljubezen ti.
PA DA BI ZNALA,
bi se z lahkoto zjokala
in vsa čustva od sebe dala.
PA DA BI ZNALA,
bi vam še za konec pokazala,
da pisanje pesmi le ni šala.

Nika R.

PA DA BI ZNALA,
bi vas vse objela
in vam vso srečo tega sveta zaželela.

PA DA BI ZNALA,
bi vam rekla,
da velikokrat se je roka nas vseh že
opekla.
A kljub temu gre življenje naprej,
zato če znaš, se le malo nasmej
pa bo spet vse tako kot prej.

Mojca P.

PA DA BI ZNALA,
bi daleč tja med oblake poletela,
kjer težav ne bi imela.
PA DA BI ZNALA,
bi tam tudi ostala,
se z zvezdicami igrala,
ter se z luno smejala.

Monika B.

PA DA BI ZNAL,
šole več ne bi obiskoval.
PA DA BI ZNAL,
v življenju uspešen bi postal.

PA DA BI ZNAL,
bi se veselil,
srečo naokrog delil,
dober človek bi
postal.

PA DA BI ZNAL,
po nebu bi drvel,
oblake preskakoval,
od hitrosti omedlel.

PA DA BI ZNAL,
nežno na tleh bi pristal,
se iz sanj prebudil
in se v pravo življenje napotil.

Martin B.

PA DA BI ZNALA,
bi poletela,
kot da krila bi imela,
med oblake daleč stran,
kjer mesec je zaspan.

PA DA BI ZNALA,
bi poletela tja,
kjer luno bi objela
in zvezde vse preštela.

Barbara V.

PA DA BI ZNALA, bi pisala pesmi
o zelenih gozdovih, o beli cesti,
pisala bi o pticah, ki v vejah žgolijo
in me v novi dan nežno zbudijo.

PA DA BI ZNALA, bi pisala pesmi
o naravi, ki imam jo rada,
o tem skrivnostnem čudu,
ki ga nihče ne obvlada.

PA DA BI ZNALA, bi pisala pesmi
o njem in meni,
ko blodiva po beli cesti
in tečeva po trati zeleni.

Katarina K.

PA DA BI ZNAL,
bi prašiča zaklal,
ga spekel,
po lačne otroke v Afriko stekel,
jih za mizo privlekel
in jim dober tek rekel.

Boštjan B.

PA DA BI ZNAL,
bi vam zapel o svojih mislih,
ki mi hodijo po glavi,
o mislih lepih, mirnih mislih,
kjer ni obrazov kislih.

Anže

PA DA BI ZNALA,
bi med oblake poletela
in bi tam z metulji letela,
s pticami se igrala,
nato pa nazaj na Zemljo pala.

PA DA BI ZNALA,
bi pesem napisala,
ki bi bila po vsem širnem svetu znana.
To res srčno rada bi naredila,
morda pa bom nekoč kaj takega napisala,
saj v volji je moč vsem znana.

Zala P.

PA DA BI ZNAL,
bi kot zastava v vetru plapolal.
Ko bi veter nehal pihljati,
bi odjadral k jati ptic,
jim sledil in v širni svet z njimi odletel.
Ko leto bi minilo,
bi prijadril nazaj na svoj stari položaj
in bi spet v vetru plapolal.

Aljaž D.

PA DA BI ZNALA, bi vam pokazala,
kako bi zanj pol sveta prepotovala.

PA DA BI ZNALA, bi vam pokazala,
da za ljubezen vse bi dala.

PA DA BI ZNALA,
bi se vam na ramenu zjokala,
saj take ljubezni nikoli ne bom dočakala.

Jasmina D.

9. b

PA DA BI ZNALA,
bi vam zapela melodije znane,
ki so vam vsem že poznane.
ČE BI ZNALA,
bi svojo pesem napisala.
Ker tega ni, me moje srce boli.

PA ČE BI ZNALA,
bi zaplesala na ritme te,
ki po radiu se vrte.

SEZNAM UČENCEV 9. A

Monika Ban, Martin Barbič, Gregor Bezjak,
Staša Čagran, Aljaž Danji, Tilen Drozg, Jure Fesel,
Petra Gošnak, Kristina Kac, Tjaša Korbar,
Sonja Kotnik, Srđan Kovačević, Kaja Lasnik,
Miha Lečnik, Nina Mager, Matej Mirnik,
Branka Mrdenovič, Zala Pajenk, Tjaša Plemen,
Dorijan Plevnik, Mojca Poročnik, David Ranc,
Nejc Sirk, Tina Sklepič, Tajda Svetina,
Gašper Turk

9. a

Ker pa tega ne znam,
jočem vsak dan.

ČE BI ZNALA,
bi letela kakor ptica brez lica.
Visoko na nebu bi srečo iskala
in se smejala.

ČE BI ZNALA,
bi odpotovala nekam daleč stran,
saj tam je drugačen dan.

Tajda S. in Tjaša P.

SEZNAM UČENCEV 9. B

Urška Bogovič, Boštjan Budna, Tadej Čebulj,
Nejc Čegovnik, Jasmina Delič, Laura Enci,
Rok Gabrovec, Katarina Klobučar, Matija Komprij,
Alja Kovačič, Ana Maksimovič, Anže Martinčič,
Maja Mihev, Anita Miškovič, Tea Nabernik,
Ajda Podojsteršek, Matej Polovšek,
Nika Veronika Rajh, Denis Takač, Lovro Teržan,
Žiga Vavh, Barbara Vogel, Tjaša Zadavec

SAMORASTNIK št. 2, šolsko leto 2007/2008

LITERARNO GLASILO DEVETOŠOLCEV OŠ Prežihovega Voranca Ravne na Koroškem
Urejanje in oblikovanje glasila: Vanja Benko, mentorica glasila

Izbor posnetkov: Monika Ban

EX LIBRISI: delo devetošolcev in devetošolk pri likovni vzgoji pod mentorstvom Bronislave Gajšek